

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Sžo/61/2012
Identifikačné číslo spisu:	1011201239
Dátum vydania rozhodnutia:	18.12.2013
Meno a priezvisko:	JUDr. Elena Kováčová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2013:1011201239.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Eleny Kováčovej a členov senátu JUDr. Jozefa Milučkého a JUDr. Aleny Poláčkovej, PhD., v právnej veci žalobcu : P. X., bytom B. XXX, X., zastúpeného advokátom JUDr. Štefanom Abelovským, so sídlom v Bratislave, Šoltésovej 2, proti žalovanému Krajskému riaditeľstvu Policajného zboru v Košiciach, so sídlom Kuzmányho 8, Košice, o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia žalovaného č. KRPZ-KE-V0-245-004/2011 zo dňa 1. júna 2011, konajúc o odvolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/104/2011-58 zo dňa 20. septembra 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Košiciach č. k. 6S/104/2011-58 zo dňa 20. septembra 2012, p o t v r d z u j e .

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania n e p r i z n á v a .

Odôvodnenie

Krajský súd v Košiciach napadnutým rozsudkom podľa ustanovenia § 250j ods. 2 písm. d/ Občianskeho súdneho poriadku zrušil rozhodnutie žalovaného ako aj rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach č. ORPZ -KE-VO-171/2011 zo 17. marca 2011 a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie; žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi trovy konania vo výške 827,32 € do 7 dní od právoplatnosti rozsudku. Rozhodnutím žalovaného bolo odvolanie žalobcu zamietnuté a bolo potvrdené rozhodnutie Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zo 17. marca 2011, ktorým bolo rozhodnuté, že žalobca - bývalý P. P. X., naposledy služobne zaradený v stálej službe vo funkcii inšpektor - stála služba Obvodného oddelenia Policajného zboru Košice - Západ, odboru poriadkovej polície Okresného riaditeľstva PZ v Košiciach skončil dňom 31. júla 2004 služobný pomer príslušníka policajného zboru uvoľnením podľa § 196 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. o štátnej službe príslušníkov Policajného zboru Slovenskej informačnej služby, Zboru väzenskej a justičnej stráže Slovenskej republiky a Železničnej polície v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 73/1998 Z. z.“). Krajský súd uviedol, že k vydaniu preskúmaného rozhodnutia žalovaného z 1. júna 2011 a rozhodnutia Okresného riaditeľstva Policajného zboru v Košiciach zo 17. marca 2011, ktorými bolo rozhodnuté, že služobný pomer žalobcu skončil dňom 31. júla 2004 uvoľnením podľa § 196 ods. 3 zákona č. 73/1998

Z. z., predchádzalo súdne preskúvacie konanie podľa druhej hlavy, piatej časti O.s.p., ktorého predmetom bolo preskúmanie rozhodnutia Ministerstva vnútra SR č. 2445 z 19. decembra 2008, ktorým bol žalobca podľa § 196 ods. 3 zákona o Policajnom zbore prepustený zo služobného pomeru príslušníka policajného zboru z dôvodu, že netrval na ďalšom výkone štátnej služby a že jeho služobný pomer skončil uplynutím dvoch mesiacov nasledujúcich po dni pôvodného rozhodnutia o skončení služobného pomeru. Išlo o konanie vedené na Krajskom súde v Bratislave pod č. k. 3S 28/2009-56 z 15. februára 2011, v ktorom krajský súd rozsudkom rozhodol tak, že rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. 2445 zo dňa 19. decembra 2008 zrušil a vec vrátil žalovanému na ďalšie konanie. Následne Najvyšší súd SR uznesením sp. zn. 2Sžo/192/2010 z 3. novembra 2010 zrušil uznesenie Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S 28/2009 zo 4. mája 2010 o zastavení konania podľa § 250 d/ ods. 3 O.s.p. a vec vrátil Krajskému súde v Bratislave na ďalšie konanie konštatujúc, že rozhodnutie Ministerstva vnútra SR č. 2445 z 19. decembra 2008 (personálny rozkaz, ktorým bolo žalobcovi oznámené, že jeho služobný pomer skončil dňa 31. júla 2004) je rozhodnutím podliehajúcim súdnemu preskúvaciemu konaniu podľa druhej hlavy piatej časti O.s.p.

Krajský súd v Košiciach v dôvodoch napadnutého rozsudku poukázal na podrobné dôvody zrušujúceho uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/192/2010 z 3. novembra 2010. Ďalej dôvodil tým, že v predmetnej právnej veci vyvodil jednoznačný právny záver o potrebe zrušenia rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov v zmysle § 250 j ods. 2 písm. d/ O.s.p., keďže rozhodnutie žalovaného z 1. júna 2011, ako aj rozhodnutie prvostupňového správneho orgánu zo 17. marca 2011 sú nepreskúmateľné z dôvodu nezrozumiteľnosti a nedostatku dôvodov rozhodnutia. Pokiaľ ide o právny úkon uskutočnený žalobcom obsahom jeho podania z 15. marca 2011 (späťvzatie písomného podania žalobcu z 18. decembra 2008 uskutočneného jeho podaním z 15. marca 2011), tak Krajský súd v Košiciach konštatoval absenciu akýchkoľvek relevantných skutkových a právnych záverov v odôvodnení rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov zo 17. marca 2011 a 1. júna 2011 v danej právnej problematike. Okresné riaditeľstvo Policajného zboru v Košiciach v dôvodoch rozhodnutia zo 17. marca 2011 na existenciu daného právneho úkonu žalobcu nereagovalo a žalovaný v rozhodnutí z 1. júna 2011 na daný novovzniknutý procesnoprávny stav vyplývajúci z podania žalobcu z 15. marca 2011 neuviedol žiadne kvalifikované skutkové a právne závery, ktoré by mohol súd vyhodnotiť z hľadiska ich dôvodnosti a zákonnosti v preskúvavacom konaní, keďže v podaní z 15. marca 2011 žalobca jasne a nespochybniteľne formuloval svoje rozhodnutie vziať späť svoje podanie z 18. decembra 2008 a ďalej uviedol, že trvá na pokračovaní výkonu štátnej služby. Krajský súd tiež dôvodil, že v preskúvavanej veci absentujú akékoľvek nové a právne dôvody vzťahujúce sa na podanie žalobcu z 15. marca 2011, čo bolo primárnym dôvodom pre zrušenie rozhodnutia žalovaného z 1. júna 2011 ako aj rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa zo 17. marca 2011 a vrátenie veci žalovanému na ďalšie konanie. Poukázal tiež na to, že správne orgány náležite nereagovali na pre nich záväzné právne závery vyplývajúce predovšetkým z obsahu uznesenia Najvyššieho súdu SR 2Sžo/192/2010 z 3. novembra 2010 a tiež z rozsudku Krajského súdu v Bratislave 3S 28/2009 vzťahujúcich sa na podanie žalobcu z 18. decembra 2009 a to z hľadiska jeho obsahu, určitosti prejavu vôle, okolnosti, za ktorých bolo spísané a skutkových okolností, ktoré predchádzali jeho vyhotoveniu, najmä však na záver uvedený v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/192/2010, podľa ktorého „navyše v danom prípade nebolo preukázané, či sa žalovaný a žalobca nedohodli na inom postupe podľa § 196 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z., resp., či žalobca nebol uvedený do omylu.“ Krajský súd poukázal tiež na obsah výpovede žalobcu na pojednávaní pred Krajským súdom v Košiciach dňa 20. septembra 2012 a že tiež z obsahu listín - podaní žalobcu a prvostupňového správneho orgánu, ktoré boli predložené krajskému súde na pojednávaní dňa 20. septembra 2012, vyvodil krajský súd záver o vysokej miere pravdepodobnosti, ak nie určitosti stavu ohľadom okolností spisania podania žalobcu z 18. decembra 2008, možnosť existencie, ktorého priamo vyplýva z uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/192/2010 z 3. novembra 2010, predovšetkým ohľadom možnosti uvedenia žalobcu do omylu v súvislosti s dátumom skončenia služobného pomeru. A tiež vzhľadom na obsah a závery právoplatne skončeného súdneho konania na Krajskom súde v Bratislave 3S 28/2009 bolo už povinnosťou správnych orgánov v administratívnom konaní ozrejmiť podrobne všetky skutočnosti týkajúce sa podania žalobcu z 18. decembra 2008 a skutkových okolností, ktoré nejasnému právnomu úkonu žalobcu z 18. decembra 2008 predchádzali v období od doručenia rozhodnutia ministra vnútra SR z 12. decembra 2008 o zrušení pôvodného rozhodnutia o skončení služobného pomeru - personálneho rozkazu ministra vnútra SR č.

179/2004 z 27. mája 2004, keď išlo o rozhodnutie ministra vnútra SR, obsah, ktorého bol pre žalobcu pozitívnym zavŕšením rozsiahleho administratívneho konania týkajúceho sa skončenia jeho služobného pomeru pôvodným personálnym rozkazom ministra vnútra SR č. 179 z 21. mája 2004 a na neho právne nadväzujúcich súdnych preskúmovacích konaní (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3SŽ/133/2004 zo 7. apríla 2005, rozsudok Krajského súdu v Bratislave 2S 428/2005 z 11. apríla 2007). V závere dôvodov svojho rozsudku Krajský súd v Košiciach uviedol, že s prihliadnutím na všetky skutočnosti vyplývajúce z obsahu administratívneho spisu a súdneho spisu v preskúmvanej veci, nepovažuje podanie žalobcu z 18. decembra 2008, ku späťvzatiu, ktorého došlo podaním žalobcu z 15. marca 2011 za právny úkon jednoznačného, nespochybniteľného obsahu, ktorý by bol právne spôsobilý vyvolať právne účinky predpokladané v ustanovení § 196 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. s právnou domnienkou obsiahnutou v citovanom ustanovení o skončení služobného pomeru v lehote dvoch kalendárnych mesiacov plynúcich od 1. dňa mesiaca nasledujúceho po doručení pôvodného rozhodnutia o skončení služobného pomeru. Popri nejasnosti a neurčitosti podania žalobcu z 18. decembra 2008 zistené skutočnosti navyše navodzujú záver súdu o absencii slobodnej vôle žalobcu v súvislosti s podaním z 18. decembra 2008 skončiť služobný pomer spätne k 31. júlu 2004, zbavujúci sa dobrovoľne všetkých preň pozitívnych záverov predchádzajúcich administratívnych a súdnych konaní, pričom tiež krajský súd hodnotí výpoveď žalobcu pred súdom dňa 20. septembra 2012 za vierohodnú a logickú, skutkovo a právne korešpondujúcu s listinnými dôkazmi.

Proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný a žiadal, aby v odvolacom konaní Najvyšší súd SR napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil, žalobcovi nepriznal náhradu trov konania a konanie vo veci zastavil. Uviedol, že postupoval v súlade s právnym názorom vyjadreným v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. 3S 28/2009, v zmysle ktorého bolo povinnosťou správnych orgánov preskúmať všetky skutočnosti a náležitosti, ktoré predchádzali vydaniu personálneho rozkazu č. 2445 z 19. decembra 2008 a nebolo teda povinnosťou žalovaného posudzovať novovzniknutý procesnoprávny stav, ale procesnoprávny stav v čase pred vydaním personálneho rozkazu č. 2445 z 19. decembra 2008. Čo sa týka podania žalobcu z 15. marca 2011, ktorým mal vziať späť svoje podanie z 18. decembra 2008, tak žalovaný uviedol, že krajský súd sa v tejto časti absolútne nezaoberal znením odvolania žalobcu, ktoré podal proti prvostupňovému rozhodnutiu a námietky v ňom uvedené, ktoré boli predmetom posudzovania v rámci odvolacieho konania. Námietku ohľadne podania (späťvzatia oznámenia o netrvaní služobného pomeru) žalobca uviedol v závere odvolania. Krajský súd sa obmedzil na posudzovanie obsahu podania a nie obsahu námietky vznesenej žalobcom v rámci podaného odvolania. Žalovaný konštatuje, že neexistuje dôvod pre zrušenie rozhodnutia žalovaného z 1. júna 2011, ako aj rozhodnutia správneho orgánu 1. stupňa zo 17. marca 2011, keďže krajský súd považuje absenciu skutkových a právnych dôvodov vzťahujúcich sa na podanie žalobcu z 15. marca 2011 za primárny dôvod jeho rozhodnutia. Konštatovanie Krajského súdu v Košiciach v súvislosti s poukazom na záver uvedený v odôvodnení uznesenia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2Sžo/192/2010, nemá svoje opodstatnenie, nakoľko v rámci rozhodnutia prvostupňového orgánu boli ozrejmené okolnosti podania žalobcu z 18. decembra 2008, pričom predmetom preukazovania, že v súvislosti s dátumom skončenia služobného pomeru, „nebolo dohodnuté inak“, bolo vyjadrené znením „...Jednoznačne a zrozumiteľne prejavil vôľu, že netrvá na ďalšom výkone služby na základe dohody. K termínu skončenia jeho služobného pomeru nič neuviedol“. V tejto súvislosti žalovaný uviedol, že predmetom dohody policajta a nadriadeného podľa § 196 ods. 3 zákona č. 73/1998 Z. z. je obdobie, ako podľa § 191 ods. 1 uvedeného zákona dátum skončenia služobného pomeru. Žalovaný tiež poukázal na výpoveď žalobcu, v ktorej ani on sám neuvádza, že k dohode došlo. Jeho presvedčenie o skončení služobného pomeru (18. alebo 19. decembra 2008) nebolo ničím podložené. Žalovaný v tejto súvislosti poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Sžf/10/2012, z ktorého vyplýva, že nevyhnutným predpokladom dohody o inom termíne skončenia služobného pomeru je akceptácia návrhu nadriadeným, čo je potrebné preukázať, čo v tomto konaní žalobcom preukázané nebolo. Žalovaný sa podrobne zaoberal podaním žalobcu o znovuprijatie, pričom objasnil, čo je s týmto inštitútom spojené a taktiež preskúmal podanie žalobcu, v ktorom sa vyjadril, že na ďalšom výkone služby netrvá. Pokiaľ krajský súd vyvodil záver o vysokej miere pravdepodobnosti, ak nie určitosti stavu ohľadom okolností spísania podania žalobcu z 18. decembra 2008, predovšetkým ohľadom možnosti jeho uvedenia do omylu v súvislosti s dátumom skončenia služobného pomeru. Žalovaný namietal, že krajský súd pri rozhodovaní vychádzal prevažne zo žalobcom predložených listín a žalobcovej výpovede, pričom nevzal do úvahy

písomné vyjadrenie č. ORP-58-1/VO-2009 spracované P. U. Z. M., ktorý bol v tom čase riaditeľom odboru poriadkovej polície OR PZ v Košiciach a vyjadrenie č. ORP-58-1/VO-2009 spracované P. U. R. B., zástupcom riaditeľa OR PZ v Košiciach k predmetnému podaniu žalobcu a súvisiacim okolnostiam, ktoré sú obsahom administratívneho spisu a boli žalovaným riadne a včas predložené. V týchto vyjadreniach je okrem iného uvedené aj to, že žalobcovi bolo vzhľadom na to, že predložil žiadosť o znovuprijatie do služobného pomeru vysvetlené, že túto žiadosť podávať nemusí, nakoľko podľa § 196 zákona o Policajnom zbore, ak sa rozhodnutie o skončení služobného pomeru zruší, tak na služobnom pomere môže trvať alebo netrvať. Zároveň mu bolo oznámené, že keďže bol dňa 20. septembra 2005 právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 158 ods. 1 písm. a/ Trestného zákona, v prípade trvania na služobnom pomere bude na neho spracované služobné hodnotenie nakoľko nespĺňa podmienku bezúhonnosti uvedenú v § 14 ods. 1 písm. a/ zákona o Policajnom zbore (za bezúhonného sa na účely tohto zákona nepovažuje občan, ktorý bol právoplatne odsúdený za úmyselný trestný čin alebo bol právoplatne odsúdený na nepodmienečný trest odňatia slobody). Následne na to sa žalobca odišiel poradiť so svojim právnikom a následne predložil žiadosť, že na ďalšom výkone štátnej služby netrvá. Z vyjadrení tiež vyplýva, že žalobcovi boli na jeho žiadosť tieto skutočnosti vysvetlené aj u riaditeľky personálneho a mzdového odboru Krajského riaditeľstva PZ v Košiciach. Žalovaný ďalej ku konštatovaniu krajského súdu o právnej nespôsobilosti podania žalobcu z 18. decembra 2008 o netrvaní na ďalšom výkone služby vyvolať právne účinky predpokladané v § 196 zákona o Policajnom zbore namieta, že žalobca svojim podaním z 15. marca 2011, ktorým berie späť prejav vôle o netrvaní na ďalšom výkone služby z 18. decembra 2008, sám potvrdil relevantnosť tohto svojho vyjadrenia a to, že slobodne, vážne, určite a zrozumiteľne prejavil svoju vôľu o nezotrvaní na ďalšom výkone služby. Ak by bol žalobca presvedčený o neplatnosti, resp. neurčitosti svojho vyjadrenia z 18. decembra 2008 o netrvaní na ďalšom výkone služby, nebral by predsa takéto vyjadrenie späť. Na základe uvedeného možno konštatovať, že prejavená vôľa žalobcu odôvodňovala zo strany nadriadeného postup podľa § 196 ods. 3 zákona o Policajnom zbore. Žalovaný v nadväznosti na tieto skutočnosti namieta aj konštatovaný záver krajského súdu „o absencii slobodnej vôle žalobcu v súvislosti s podaním z 18. decembra 2008 skončiť služobný pomer spätne k 31. júlu 2004“, Pretože v rámci dokazovania sa nepreukázalo pôsobenie na slobodnú vôľu žalobcu a preto podľa neho súdom vyvedený záver je v tomto neopodstatnený. Žalovaný ďalej v súvislosti s vykonaným dokazovaním namieta, že Krajský súd v Košiciach sa vo svojich záveroch opierať výlučne o dôkazy (listinný materiál) predložené žalobcom, čo možno dokumentovať i tým, že v rozsudku cituje výpoveď žalobcu z pojednávania z 20. septembra 2012, ktorou poukazuje na vyvodenie svojich záverov, avšak na druhej strane dôkazy, resp. listinný materiál predložený žalovaným spomína krajský súd iba okrajovo a vo všeobecnom vyjadrení. Uvedená výpoveď žalobcu však nebola konfrontovaná so žiadnym dôkazom žalovaného.

Žalobca sa v krátkosti písomne ku odvolaniu žalovaného vyjadril a poukázal na dôvody rozhodnutia prvostupňového súdu, ako aj na jeho odôvodnenie a že je toho názoru, že napadnutý rozsudok Krajského súdu v Košiciach je vecne správny a dôvodný a preto žiadal, aby Najvyšší súd SR v odvolacom konaní napadnuté rozhodnutie ako súladné so zákonom potvrdil.

Najvyšší súd, ako súd odvolací, preskúmal odvolaním napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo v medziach podaného odvolania a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné, v predmetnej veci bol dostatočne zistený skutkový stav veci a vec bola posúdená vecne správne. Odvolací súd rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP, keď verejné vyhlásenie rozhodnutia vopred oznámil v súlade s § 156 ods. 3 OSP.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia, alebo zrušujú práva, alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V správnom súdnictve prejednávajú sudy na základe žalôb prípady, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu (§ 247 ods. 1 OSP).

Odvolací súd nezistil procesné vady, ktoré by samy o sebe boli dôvodom pre zrušenie rozhodnutia Krajského súdu v Košiciach. Rozsudok krajského súdu sa podrobne zaoberá skutkovými zisteniami

správnych orgánov, námietkami žalobcu, ako aj vyjadreniami správnych orgánov na tieto námietky. Odvolací súd sa preto v plnom rozsahu stotožňuje s dôvodmi prvostupňového rozsudku, ktoré zodpovedajú obsahu spisu a tieto dôvody si odvolací súd osvojuje ako svoje vlastné.

Najvyšší súd prvostupňový rozsudok podľa § 219 OSP ako vecne správny potvrdil a súčasne odkazuje na jeho podrobné dôvody vo vzťahu ku všetkým dôvodom podaného odvolania, ktoré sú totožné s dôvodmi samotnej žaloby a s ktorými sa krajský súd náležite po stránke skutkovej a aj právnej vysporiadal a odvolací súd nevidí dôvod na zopakovanie vecne správnych dôvodov rozsudku krajského súdu.

Podľa § 219 ods. 2 OSP odvolací súd len dopĺňa dôvody prvostupňového rozsudku nasledovne:

Možno sa stotožniť s právnym názorom krajského súdu, že žaloba žalobcu bola dôvodná, nakoľko správne orgány sa v rámci príslušných správnych konaní riadne nevysporiadali so všetkými námietkami žalobcu. Vzhľadom na vyššie uvedené a v spojení s citovanými ustanoveniami zákonov Najvyšší súd SR po preskúmaní napadnutých rozhodnutí správnych orgánov dospel k záveru, že námietky žalovaného uplatnené v odvolaní nie sú dôvodné a preto rozhodol podľa § 219 OSP v spojení s § 250ja ods. 3 druhá veta OSP tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Ako vyplýva z obsahu podaného odvolania proti rozsudku krajského súdu, namietal žalovaný v podstate nepreskúmateľnosť, nezrozumiteľnosť a protiústavnosť rozhodnutia krajského súdu nesúhlasiac s jeho dôvodmi, poukazujúc na viaceré skutočnosti, že rozhodnutie krajského súdu je neopodstatnené, ktoré treba v ďalšom konaní zrušiť.

Podľa § 157 ods. 2 OSP (v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP) v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Citované zákonné ustanovenie je potrebné z hľadiska práva na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“) vykladať a uplatňovať tak, že rozhodnutie súdu musí obsahovať dôvody, na základe ktorých je založené.

Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je teda aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Rozhodnutie súdu musí však obsahovať odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. IV. ÚS 115/03, či sp. zn. III. ÚS 60/04 - www.concourt.sk). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uvádza: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, *Recueil* III/1997). Európsky súd pre ľudské práva, ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci *Ruiz Torija c. Španielsko a Hiro Balani/Španielsko*, oba z 9. decembra 1994, *Annuaire*, séria A č. 303 A a č. 303 B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (k tomu pozri bližšie rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky vo veciach sp. zn. III. ÚS 209/04, sp. zn. IV. ÚS 112/05, sp. zn. I. ÚS 380/08, sp. zn. III. ÚS 172/2010, či sp. zn. II. ÚS 537/2010 - www.concourt.sk).

Vychádzajúc z uvedeného aj v napadnutom rozsudku Krajského súdu v Košiciach je nesporne obsah

práva na súdnu ochranu náležitým spôsobom podľa názoru odvolacieho súdu, vyjadrený v dôvodoch jeho rozhodnutia a preto nebol dôvod na zrušenie napadnutého rozsudku ako sa to mylne domnieva žalovaný.

Odvolací súd vzhľadom na obsah odvolania žalovaného a dôvody, pre ktoré napáda rozsudok Krajského súdu v Košiciach taktiež nevylučuje ani tú skutočnosť s poukazom na konštatáciu žalovaného, keďže „žalobca bol právoplatne odsúdený v trestnom konaní pre trestný čin zneužitia právomoci verejného činiteľa a preto nemôže byť považovaný za bezúhonného pre účely zákona č. 73/1998 Z. z.“, že vo veci by žalovaný po riadnom ustálení skutkového stavu postupoval i iným zákonom zodpovedajúcim spôsobom v zmysle zákona o Policajnom zbore, ako to žalovaný uvádza v dôvodoch svojho odvolania (v prípade trvania žalobcu na služobnom pomere bude na žalobcu spracované služobné hodnotenie nakoľko nespĺňa podmienku bezúhonnosti).

Ak by sa správne orgány vzhľadom na uvedené a na možný novo ustálený skutkový stav odchyľili od právneho názoru Krajského súdu v Košiciach, tak je potrebné, aby sa v novom správnom rozhodnutí dôsledne tiež zaoberali i všetkými skutočnosťami, na ktoré poukazuje Krajský súd v Košiciach v dôvodoch svojho rozsudku a tieto skutočnosti a dôkazy bude potrebné transparentným spôsobom vyhodnotiť v dôvodoch novo vydaného správneho rozhodnutia.

O náhrade trov odvolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP a § 250k ods. 1 OSP. Úspešnému žalobcovi v odvolacom konaní prakticky trovy odvolacieho konania nevznikli žiadne a keďže žalovanému v tomto druhu súdneho konania náhrada trov zo zákona neprislúcha, potom odvolací súd účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.